

Sygn. akt I ACa 539/18

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Iwankiewicz
Sędziowie:	SA Agnieszka Sołtyka (spr.) SA Halina Zarzeczna
Protokolant:	St. sekr. sąd. Marta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Banku (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko J. S., A. C., B. C. (1), I. S. i (...)spółce jawnej w restrukturyzacji w B.

o zapłatę

na skutek apelacji J. S., A. C. i (...)spółki jawnej w restrukturyzacji w B.

od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 27 kwietnia 2018 r. sygn. akt I C 694/17

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanych J. S., A. C. i (...)spółki jawnej w restrukturyzacji w B. solidarnie na rzecz powódki Banku (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 11 250 (jedenaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Agnieszka Sołtyka SSA Ryszard Iwankiewicz SSA Halina Zarzeczna

Sygn. akt: I ACa 539/18

UZASADNIENIE

Bank (...) spółka akcyjna w W., po ostatecznym zmodyfikowaniu powództwa, wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani (...) spółka jawna w B., J. S., A. C., B. C. (1) oraz I. S. mają zapłacić solidarnie na jej rzecz kwotę 3.069.293,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, zaś w przypadku skutecznego wniesienia przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty - o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w całości.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że (...)Spółka jawna w B. oraz J. S. i A. C. wystawili na jej rzecz weksel, który został wypełniony na sumę wekslową 3.069.293,42 zł. Powódka chodzi również odsetek od sumy wekslowej, liczonych od pierwszego dnia wymagalności weksla, przypadającego na dzień następujący po dacie płatności weksla, tj. 29 kwietnia 2016 r. W dalszej kolejności powódka wskazała że poręczycielami wekslowymi są B. C. (1) oraz I. S.. Pomimo kierowanych do pozwanych wezwań do wykupu weksla, nie spełnili oni świadczenia, a nadto nie podjęli próby mediacji, czy też innego sposobu pozasądowego rozwiązania sporu, pozostawiając wezwania powódki bez odzewu.

Nakazem zapłaty z 31 marca 2017 r., wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. akt I Nc 142/17, Sąd Okręgowy w Szczecinie nakazał pozwanym (...) spółce jawnej w B., J. S., A. C., B. C. (1) oraz I. S., aby solidarnie zapłacili powódce kwotę 3.069.293,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 45.584 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieśli w tym terminie zarzuty.

Pozwani (...)Spółka jawna w restrukturyzacji z siedzibą w B., J. S., A. C., B. C. (1) oraz I. S. wnieśli zarzuty do nakazu zapłaty, zaskarżając go całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na rzecz każdego z pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W dniu 2 listopada 2017 r. nakaz zapłaty doręczono nadzorcy sądowemu (...) spółki jawnej w restrukturyzacji w B., który 14 listopada 2017 r. wniósł zarzuty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt V GU 96/17) Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim ogłosił upadłość B. C., jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej, wyznaczając syndyka (k. 331). Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 20 kwietnia 2018 r.

Postanowieniem z 27 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zawiesił postępowanie w stosunku do pozwanej B. C., na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyrokiem częściowym z 27 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylił nakaz zapłaty z 31 marca 2017 r., wydany przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie I Nc 142/17 w stosunku do pozwanych (...)spółki jawnej w restrukturyzacji w B., A. C., J. S. i I. S. w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od kwoty 3.069.293,42 zł za okres od 29 kwietnia 2016 r. do 24 kwietnia 2017 r. i w tej części w stosunku do ww. pozwanych powództwo oddalił (pkt I), a w pozostałym zakresie nakaz zapłaty utrzymał w mocy (pkt II). Nadto, Sąd sprostował oczywistą omyłkę pisarską w treści nakazu zapłaty w ten sposób, że firmę pozwanego określoną jako (...) spółce jawnej w B." zastąpił nazwą (...)spółce jawnej w restrukturyzacji w B." (pkt III) oraz zasądził od pozwanych (...) spółki jawnej w restrukturyzacji w B., A. C., J. S. i I. S. solidarnie na rzecz Banku (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 7.783 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych, z których wynikało, że (...)spółka jawna w B. powstała w 2001 r. Przedmiotem działalności spółki są szeroko rozumiane roboty budowlane. Wspólnikami spółki są A. C., J. S. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M.. Do prowadzenia spraw spółki upoważnieni są A. C. oraz J. S., a do jej reprezentacji ww. wspólnicy działający łącznie. A. C. pozostaje w związku małżeńskim z B. C. (1), a J. S. pozostaje w związku małżeńskim z I. S..

(...) spółka jawna w B., reprezentowana przez wspólników A. C. i J. S., zawarła 26 marca 2013 r. z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu w rachunku bieżącym nr (...). Środki pieniężne uzyskane z tego kredytu miały być wykorzystane przez spółkę (...) przy wykonywaniu robót budowlanych związanych z realizacją inwestycji zleconej przez Związek (...). Inwestycja ta była realizowana w trybie udzielenia zamówienia publicznego od 2011 r., a kontrakt opiewał na kwotę wyjściową 23.821.678,96 zł.

W ramach umowy kredytu nr (...) bank udzielił spółce (...) kredytu inwestycyjnego w wysokości 2.980.000 zł odnawialnego corocznie. Zabezpieczeniem należności wynikających z ww. umowy kredytu był weksel własny in blanco, wystawiony 26 marca 2013 r. przez (...) spółkę jawną w B., reprezentowaną przez wspólników A. C. i J. S. a poręczony przez B. C. (1) oraz I. S..

Zgodnie z deklaracją weksla in blanco z 26 marca 2013 r. Bank (...) S.A. w W. miał prawo wypełnić weksel własny in blanco w każdym czasie na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego, a niespłaconego przez spółkę (...) w terminie kredytu wraz z odsetkami, odsetkami za opóźnienie, prowizją i innymi należnościami banku z tytułu kredytu, w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części zobowiązań z tytułu kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, w których służy bankowi prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Nadto, zgodnie z ww. deklaracją do weksla in blanco bank miał prawo opatrzyć ten weksel terminem płatności według swojego uznania.

Strony ustaliły, że weksel będzie płatny w Banku (...) S.A. II Oddział w S., jak również, iż może być opatrzony klauzulą „bez protestu” i klauzulą waluty w postaci numeru umowy kredytu. Na treść powyższej deklaracji wyrazili zgodę wspólnicy reprezentujący spółkę (...): A. C. i J. S. oraz poręczycielki B. C. (1) oraz I. S., co zostało poświadczzone złożonymi 26 marca 2013 r. własnoręcznymi podpisami. Zabezpieczeniem należności wynikających z umowy kredytu inwestycyjnego była także umowa przelewu wierzytelności nr (...), jaką spółka (...) (cedent) zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. (bank) w dniu 26 marca 2013 r. W § 1 ww. umowy strony wskazały, że zabezpieczają wierzytelności banku z tytułu udzielonego w dniu 26 marca 2013 r. spółce (...) kredytu w rachunku bieżącym w wysokości 2.980.000 zł wraz z odsetkami, prowizjami i innymi należnościami banku wynikającymi z umowy kredytu. Stosownie do postanowień z § 2 ust. 1 ww. umowy, cedent przelał na rzecz banku istniejące i przyszłe wierzytelności, które mu przysługują lub będą mu przysługiwały z tytułu rozliczeń handlowych, do wysokości zadłużenia z kredytu, z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli kredyt zostanie spłacony w określonym w umowie terminie, następuje zwrotne przelanie wierzytelności.

W celu ustalenia dłużników (dłużnicy wierzytelności), w stosunku do których cedent przelewał wierzytelności na bank oraz bieżącej wartości wierzytelności, cedent złożył bankowi wykaz wierzytelności aktualny na dzień 26 marca 2013 r. (załącznik nr 1), z którego wynikała wierzytelność przysługująca spółce (...) wobec Związku (...) z siedzibą w M. z tytułu realizacji inwestycji „Kanalizacja (...)” z kwotą początkową 23.821.678,96 zł i z kwotą pozostałą do zrealizowania 22.536.193,87 zł.

W § 3 ww. umowy strony wskazały, że bank przyjmuje przelew wierzytelności według każdorazowego brzmienia załącznika nr 1 oraz zobowiązuje się realizować nabyte wierzytelności tylko o tyle, o ile wymagać tego będzie zaspokojenie jego roszczeń z tytułu kredytu. Zgodnie z § 6 cedent był zobowiązany do zawiadomienia dłużników wierzytelności o zawarciu umowy przelewu wierzytelności nr (...) i złożenia w banku dokumentów potwierdzających przyjęcie do wiadomości przez dłużników wierzytelności faktu przelewu wierzytelności na bank - w terminie 14 dni od zawarcia umowy w przypadku dłużników wierzytelności wymienionych w załączniku nr 1 według stanu na 26 marca 2013 r., bądź w terminie 14 dni od dnia uzgodnienia z bankiem nowych dłużników wierzytelności i aktualizacji załącznika nr 1.

W § 7 umowy strony postanowiły, że cedent jest zobowiązany do wskazywania na fakturach i innych dokumentach dotyczących płatności z tytułu wierzytelności rachunku cedenta nr (...), jako rachunku, na który będzie dokonywana zapłata. Był to rachunek, dla którego uruchomiony był kredyt inwestycyjny w ramach umowy nr (...) z 26 marca 2013 r. W § 8 ust. 3 umowy strony ustaliły, że środki przekazane przez dłużników wierzytelności na ww. rachunek będą zaliczane na zmniejszenie zadłużenia z tytułu kredytu również wtedy, gdy wpłyną na ten rachunek przed terminem spłaty kredytu. W części spłaconej z wpływów z tych środków na wskazany rachunek kredyt wygasał. Stosownie do postanowień § 8 ust. 1 umowy została ona zawarta pod warunkiem zawieszającym do czasu złożenia przez bank cedentowi pisemnego oświadczenia, że ze względu na istniejące w opinii banku zagrożenie terminowej spłaty kredytu, następuje ziszczenie się warunku z dniem wskazanym w oświadczeniu.

Sąd Okręgowy ustalił także, iż spółka (...), wykonując postanowienia zawarte w § 6 umowy przelewu wierzytelności nr (...) z 26 marca 2013 r., pismem z tego dnia zawiadomiła Związek (...) w M., że jej wierzytelności istniejące i przyszłe z tytułu umowy w sprawie zamówienia publicznego, współfinansowanego przez Unię Europejską ze środków funduszu spójności nr (...), zawartej 7 września 2011 r., zostały przelane w rozumieniu przepisów art. 509-518 k.c. na rzecz Banku (...) S.A. w W.. Jednocześnie spółka (...) poinformowała Związek (...), aby kwoty należne jej z tytułu wszelkich rozliczeń handlowych były przekazywane na rachunek bankowy nr (...), prowadzony w ww. banku, a w przypadku odrębnego wezwania tego banku - na rachunek wskazany w wezwaniu.

W dniu 14 sierpnia 2015 r. „(...)” spółka jawna w B., reprezentowana przez wspólników A. C. i J. S., zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. aneks nr (...) do umowy kredytu w rachunku bieżącym nr (...) z 26 marca 2013 r. Na mocy ww. aneksu § 3 ust. 1 umowy otrzymał brzmienie:

„1. Strony ustalają, że prawnym zabezpieczeniem spłaty Kredytu jest:

- a) weksel własny in blanco wystawiony przez Kredytobiorcę wraz z deklaracją wekslową, poręczony przez małżonki Wspólników Kredytobiorcy,
- b) pełnomocnictwo do dysponowania rachunkami bieżącymi Kredytobiorcy, prowadzonymi przez Bank,
- c) oświadczenie o poddaniu się egzekucji Kredytobiorcy i Poręczycieli,
- d) przelew wierzytelności (z warunkiem zawieszającym) z tytułu kontraktów zawartych z akceptowanymi przez Bank kontrahentami na kwotę nie niższą niż 200% kwoty Kredytu,
- e) przelew wierzytelności z kontraktu z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. w G. Pn. (...) o wartości 19.000.000 zł z warunkiem zawieszającym,
- f) hipoteka umowna pierwszorzędna do kwoty 3.500.000 zł na nieruchomości gruntowej należącej do Kredytobiorcy, zlokalizowanej w M. gmina D., opisanej w KW nr (...), bez cesji praw z polisy ubezpieczeniowej (nieruchomość gruntowa); ustanowienie hipoteki nastąpi w terminie do 31 sierpnia 2015 r. pod rygorem skrócenia okresu finansowania do 31 sierpnia 2015 r.
- g) zastaw rejestrowy na rachunkach bankowych prowadzonych przez Bank.

Przepis § 4 pkt 7 umowy otrzymał brzmienie: „złożenia w Sądzie Rejonowym w Szczecinie wniosku o wpis do rejestru zastawów wraz z prezentatą sądu oraz potwierdzeniem uiszczenia stosownych opłat sądowych - najpóźniej do dnia 30 sierpnia 2015 r.”.

(...) sp.j. w B. nie wywiązywała się z umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku bieżącym nr (...) z 26 marca 2013 r. Na rachunku bankowym spółki nr (...), w ramach którego uruchomiony został przez powoda dla spółki kredyt, nie zarejestrowano żadnych wpłat, w tym żadnych wpłat od Związku (...) w M.. Jedynymi operacjami wykonanymi na ww. rachunku bankowym w okresie od 28 kwietnia 2016 r. do 5 lipca 2017 r. były operacje zwiększające saldo początkowe o łączną kwotę 106,57 zł, na którą składają się: kwota 100 zł tytułem zwrotu opłaty w sprawie IX Co 4193/15 prowadzonej przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oraz kwota 6,57 zł tytułem zasilenia, zrealizowana z innego konta bankowego Spółki „(...)”.

W związku z powyższym powód wypełnił weksel własny in blanco, wystawiony 26 marca 2013 r., na sumę wekslową w wysokości 3.069.293,42 zł z terminem płatności przypadającym na 28 kwietnia 2016 r. Jako miejsce płatności weksla wskazano Bank (...) S.A. II Oddział w S..

Pismami z 8 lipca 2016 r. powódka wezwała B. C. (1) oraz I. S., jako poręczycieli weksla wystawionego przez „(...)” sp.j. w B. oraz A. C. i J. S. do zapłaty kwoty 3.069.293,42 zł w terminie 14 dni, wskazując, że weksel pozostaje niewykupiony z datą płatności 28 kwietnia 2016 r. Wezwania zostały skierowane na adresy zamieszkania małżonek wspólników spółki

„(...)”. Korespondencja została odebrana osobiście przez B. C. (1) w dniu 11 lipca 2016 r. I. S. nie podjęła kierowanej do niej przesyłki, pomimo dwukrotnego jej awizowania, w związku z czym korespondencja została zwrócona do nadawcy.

Pismami z 12 lipca 2016 r. powódka wezwała J. S. oraz A. C., jako współwystawców weksła, do zapłaty kwoty 3.069.293,42 zł w terminie 14 dni, wskazując, że weksel pozostaje niewykupiony z datą płatności 28 kwietnia 2016 r. Wezwania skierowano na adresy zamieszkania współników. Korespondencja została odebrana osobiście przez J. S. w dniu 28 lipca 2016 r., natomiast A. C. nie podjął kierowanej do niego przesyłki, pomimo dwukrotnego jej awizowania, w związku z czym została ona zwrócona do nadawcy.

Pismem z 20 lutego 2017 r. powódka wezwała (...)sp.j. w B., jako wystawcę weksła, do zapłaty kwoty 3.069.293,42 zł w terminie 14 dni, wskazując że weksel pozostaje niewykupiony z datą płatności 28 kwietnia 2016 r. Wezwanie skierowano na adres siedziby spółki: ul. (...) (...)-(...)S.. Korespondencja została odebrana 21 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, postanowieniem z 29 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie XII GR 3/16, otworzył postępowanie restrukturyzacyjne - postępowanie układowe dłużnika (...)spółki jawnej w B., wyznaczając nadzorcę sądowego w osobie P. W.. Powyższe postanowienie zostało opublikowane 21 czerwca 2016 r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym pod pozycją 15599. Poczynając od tej daty pozwana spółka posługuje się firmą (...) spółka jawna w restrukturyzacji w B..

Sąd Okręgowy ustalił również, że podział ról w małżeństwie J. i I. S. był taki, że mąż zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej, która stanowiła główny i jedyny dochód rodziny, a niepracująca żona zajmowała się prowadzeniem domu i wychowaniem dzieci. I. S. nie ingerowała w interesy męża i nie miała pełnej wiedzy na temat strony finansowej prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jako współnika spółki (...). Podobny model rodziny funkcjonował w małżeństwie A. i B. C..

Przed datą 26 marca 2013 r. J. S. i A. C. wielokrotnie zwracali się do żon, aby poręczyły zabezpieczone wekslem zobowiązania wynikające z ich działalności gospodarczej w ramach spółki(...). Obaj współnicy stosowali wobec swoich małżonek pewne formy nacisku ekonomicznego, ograniczając im dostęp do środków finansowych. W czasie rozmów padały też argumenty o rozwodzie lub rozdzieleniu majątkowej. Ostatecznie jednak, pomimo różnic zdań małżonków co do tej formy zabezpieczenia, obie pozwane każdorazowo podpisywały dokumenty finansowe niezbędne do uzyskania przez spółkę umów pożyczek i kredytów.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo, którego materialnoprawną postawę stanowił przepisy art. 28 i art. 32 w zw. z art. 103 i 104 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części, tj. z wyłączeniem roszczenia odsetkowego za okres od 29 kwietnia 2016 r. do 24 kwietnia 2017 r. Sąd ten wyjaśnił, że powódka wywodzi swoje roszczenie z weksła własnego in blanco, wystawionego w dniu 26 marca 2013 r. przez pozwaną (...) spółkę jawną w B. (aktualnie (...) Spółka jawna w restrukturyzacji w B.) oraz przez współników spółki - A. C. i J. S., a poręczonego przez I. S. i B. C. (1). Przedmiotowy weksel stanowił zabezpieczenie zobowiązania pozwanej spółki (...), wynikającego z umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku bieżącym nr (...) w kwocie 3.980.000 zł, odnawialnego corocznie, jakiego powódka udzieliła pozwanej 26 marca 2013 r. W dniu udzielenia kredytu inwestycyjnego i wystawienia spornego weksła in blanco, powodowy bank i pozwani - spółka (...), A. C. i J. S., a także pozwana I. S. jako poręczyciel wekslowy, podpisali deklarację wekslową, zgodnie z którą powódka miała prawo wypełnić weksel w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego, a niespłaconego przez spółkę (...) w terminie kredytu wraz z odsetkami, odsetkami za opóźnienie, prowizją i innymi należnościami Banku z tytułu kredytu, w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części zobowiązań z tytułu kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, w których służy bankowi prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Nadto, zgodnie z deklaracją do weksła in blanco bank miał prawo opatrzyć ten weksel terminem płatności według swojego uznania. Strony ustaliły, że weksel będzie płatny w Banku (...) S.A. II Oddział w S., jak również może być opatrzony klauzulą „bez protestu” i klauzulą waluty w postaci numeru umowy kredytu. Z uwagi na niedochowanie przez pozwaną spółkę (...) i jej współników warunków

spląty udzielonego kredytu inwestycyjnego, powodowy bank wypełnił weksel na kwotę 3.069.293,42 zł, wyznaczając termin płatności na dzień 28 kwietnia 2016 roku.

Pozwani przyznali zarówno fakt zawarcia umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku bieżącym w kwocie 3.980.000 zł, odnawialnego corocznie, fakt zabezpieczenia zobowiązania wekslem własnym in blanco i podpisania deklaracji wekslowej o wskazanej treści, jak i fakt niedochowania warunków spląty kredytu. Okoliczności te wynikały także z przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, źródła pochodzenia i prawdziwości zawartych w nich treści.

Powołując treść art. 101 Prawa wekslowego, Sąd Okręgowy uznał, że weksel, w oparciu o który powódka dochodzi zapłaty od pozwanych, posiada wszelkie cechy warunkujące jego ważność. Zawiera bowiem nazwę "weksel", bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty, oznaczenie terminu i miejsca płatności, nazwę podmiotu, na zlecenie którego zapłata ma być dokonana, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla oraz podpis wystawcy weksla. Jednocześnie, jak wyjaśnił Sąd I instancji, skoro porozumienie co do warunków uzupełnienia weksla zawarte zostało pomiędzy wystawcą spółką (...), reprezentowaną przez wspólników - A. C. i J. S. oraz poręczycielem I. S. a Bankiem (...) S.A. w W., przy wręczaniu weksla, tj. 26 marca 2013 r., pozwani mogli podnieść zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem, stosownie do treści art. 10 Prawa wekslowego. Niemniej Sąd nie podzielił argumentacji zaprezentowanej przez stronę pozwaną na poparcie zgłoszonych w tym przedmiocie zarzutów.

Za chybiony Sąd I instancji uznał zarzut nieważności weksla z uwagi na antydatowanie daty wystawienia weksla na 26 marca 2013 r. Jak wyjaśnił, obligatoryjne elementy weksla własnego (tzw. rekwizyty wekslowe), których brak przesądza o niemożności zakwalifikowania dokumentu jako weksla własnego (z modyfikacjami określonymi w art. 102), określa art. 101 Prawa wekslowego, wymieniając w punkcie 6 - datę wystawienia. W tym kontekście należy jednak mieć na uwadze, że analizowany art. 101 zajmuje się jedynie zewnętrzną formą dokumentu weksla i dla spełnienia wymagań z art. 101 pkt 6 nie jest konieczne, aby data oznaczona na wekslu jako data wystawienia była prawdziwa. Niezbędne jest jedynie, aby była prawdopodobna oraz aby nie przypadała po oznaczonym na wekslu terminie płatności. Co więcej, data wystawienia weksla nie musi odzwierciedlać rzeczywistej daty podpisania i wydania weksla. Przyczyną nieważności weksla jest jego postdatowanie w taki sposób, iż data wystawienia przypadnie po dacie wskazanej jako termin płatności. Inne warianty postdatowania lub antydatowania weksla, prowadzące do rozbieżności między datą wystawienia oznaczoną na wekslu a rzeczywistą datą wystawienia, nie stanowią przyczyny nieważności weksla.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że datą wystawienia weksla jest data podpisania dokumentu weksla przez wystawcę, a nie data jego wypełnienia przez posiadacza weksla, zaś kwestionowany przez pozwanych weksel został wystawiony 26 marca 2013 r. W tym dniu doszło bowiem do zawarcia umowy, zabezpieczeniem której miał być m.in. przedmiotowy weksel, podpisano deklarację wekslową oraz udzielono (podpisano) poręczenie wekslowe. Zdaniem Sądu, skoro zarówno pozwana spółka, jak i jej wspólnicy, podpisali weksel in blanco w dniu 26 marca 2013 r., co jest równoznaczne z zaciągnięciem zobowiązania wekslowego, to podana na nim data wystawienia weksla jest datą prawdziwą.

Nadto, Sąd I instancji nie podzielił zarzutu pozwanych wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, a to z uwagi na nieistnienie zobowiązania pozwanych, które miało wygasnąć w związku z przelewem wierzytelności na rzecz powodowego banku. W tym zakresie Sąd zważył, że w istocie zabezpieczeniem należności wynikających z umowy kredytu inwestycyjnego nr (...) była także umowa przelewu wierzytelności nr (...), zawarta 26 marca 2013 r. przez pozwaną spółkę (...) z powódką. Sąd stwierdził, że Bank nie kwestionował okoliczności, że pozwana spółka przelała na jego rzecz istniejące i przyszłe wierzytelności, przysługujące jej przysługiwały lub mające przysługiwać z tytułu rozliczeń handlowych. Powódka przyznała również, że spółka, wykonując postanowienia zawarte w § 6 umowy przelewu wierzytelności, zawiadomiła Związek (...) z siedzibą w M. o przelewie wierzytelności i poinformowała swojego dłużnika, aby należne jej z tytułu wszelkich rozliczeń handlowych kwoty przekazywane były tylko i wyłącznie na wskazany przez nią rachunek w powodowym banku. Niemniej, Sąd Okręgowy przyjął, że powyższe okoliczności są niewystarczające do wykazania słuszności podniesionego zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją

wekslową z uwagi na nieistnienie zobowiązania pozwanych, które wygasło w związku z przelewem wierzytelności na rzecz powodowego banku.

Powołując się na brzmienie art. 509 § 1 i 2 k.c. oraz dokonując jego wykładni w kontekście ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, Sąd Okręgowy wskazał, że o ile powodowy bank i pozwana spółka mogli zawrzeć umowę cesji wierzytelności w celu zabezpieczenia należności wynikających z umowy kredytu inwestycyjnego, to nie oznacza to, że w wyniku zawarcia umowy cesji doszło niejako ex lege do zaspokojenia wierzytelności powódki wynikających z umowy kredytu. Sąd nie podzielił stanowiska pozwanych, zgodnie z którym skoro powódka otrzymała od pozwanej spółki wierzytelność wobec Związku (...) na kwotę nie niższą niż 200% kwoty kredytu, tj. na kwotę 5.960.000 zł, podczas gdy zobowiązanie wekslowe wynosiło 3.069.293,42 zł i mieści się w kwocie przelanej wierzytelności, to ich wierzytelność objęta wekslem wygasła. Powyższe -zdaniem pozwanych – skutkowało tym, że w chwili wypełniania weksła zadłużenie pozwanej spółki względem powódki już nie istniało, a powódka, wypełniając weksel in blanco, zmierza do podwójnego i bezpodstawnego wzbogacenia o kwotę zobowiązania wekslowego 3.069.293,42 zł. W ocenie Sądu I instancji, z taką argumentacją nie sposób się zgodzić, albowiem przedmiotowa umowa przelewu wierzytelności była umową zawartą pod warunkiem zawieszającym do czasu złożenia przez bank cedentowi pisemnego oświadczenia, że ze względu na istniejące w opinii banku zagrożenie terminowej spłaty kredytu, następuje ziszczenie się warunku z dniem wskazanym w oświadczeniu (§ 8 ust. 1). Sąd Okręgowy podkreślił, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że warunek ten się ziścił. Zeznania pozwanych w tym zakresie, w szczególności A. C. oraz J. S., Sąd uznał za niejednoznaczne, natomiast pozwana I. S. nie miała wiedzy na temat analizowanej umowy cesji wierzytelności.

Sąd I instancji wskazał też, że faktu złożenia ww. oświadczenia woli przez bank, a tym samym ziszczenia się warunku zawieszającego zastrzeżonego w umowie przelewu wierzytelności, nie sposób domniemywać z innych okoliczności wskazanych przez pozwanych, w tym w szczególności z „zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności” z 26 marca 2013 r. Dokument ten - zdaniem Sądu - stanowi wyłącznie wyraz realizacji obowiązku wynikającego z § 6 umowy przelewu wierzytelności i został sporządzony jedynie na zabezpieczenie roszczeń banku z umowy cesji. Sąd meriti stwierdził, że skoro bowiem sam kredyt inwestycyjny został udzielony 26 marca 2013 r., a jego spłatę w tym dniu zabezpieczono m.in. w formie weksła in blanco i umowy przelewu wierzytelności, to sprzeczne z zasadami logiki jest, aby już w dniu uruchomienia kredytu powodowy bank miał podstawy do składania oświadczenia o zagrożeniu terminowej spłaty tego kredytu. Zdaniem Sądu, wówczas samo udzielenie zabezpieczenia byłoby nieracjonalne i nieuzasadnione ekonomicznie.

Tym samym w ocenie sądu, skoro w związku zawartą umową przelewu wierzytelności nie nastąpiło zaspokojenie wierzytelności powodowego banku w jakimkolwiek zakresie, a nawet sami pozwani potwierdzili, że dłużnicy spółki (...) żadnych wpłat na rachunek kredytu nie dokonali, to dług pozwanej spółki i jej wspólników nadal istnieje. Jak wyjaśnił Sąd I instancji, powyższe skutkuje tym, że powódka może dochodzić od pozwanych jego zaspokojenia, w tym realizując przewidzianą w umowie kredytu i w sporządzonym do niej aneksie nr (...) formę zabezpieczenia w postaci weksła in blanco, poręczonego m.in. przez pozwaną I. S.. Zdaniem Sądu, w tych okolicznościach bank mógł wypełnić weksel na kwotę zadłużenia faktycznie istniejącego w dniu jego wypełnienia, a która nie była przez stronę pozwaną kwestionowana.

Za nieskuteczny Sąd uznał również zarzut przedwczesności roszczenia wekslowego wobec braku powrotnego przelania przez powódkę na rzecz spółki scedowanych uprzednio przez pozwaną wierzytelności. Sam fakt przelewu wierzytelności bez jednoczesnego zaspokojenia ze scedowanych wierzytelności cesjonariusza nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania cedenta zabezpieczonego cesją wierzytelności. Wbrew twierdzeniom pozwanych, powódka nie została zaspokojona w wyniku dokonanego przelewu wierzytelności, Skoro zaś zobowiązanie spółki (...), pomimo cesji wierzytelności nie zostało uregulowane, to zdaniem Sądu, nie można mówić o tym, że wygasło. Tym samym, powódka mogła wypełnić weksel kwotą zobowiązania, bez konieczności dokonywania zwrotnego przelewu wierzytelności.

Sąd Okręgowy wskazał także, że z zapisów umowy kredytu czy zawartych do niej aneksów nie wynika, aby powódka w pierwszej kolejności musiała dochodzić zaspokojenia z przelanych przez spółkę na jej rzecz wierzytelności. Brak takich zapisów upoważnia powódkę do dochodzenia należnej kwoty od kredytobiorcy, bądź poprzez realizację ustanowionych zabezpieczeń kredytu, w dowolnej kolejności bądź łącznie, byleby uzyskana przez nią kwota nie była wyższa od kwoty zobowiązania. Powódka mogła w pierwszej kolejności dochodzić swoich roszczeń, realizując zabezpieczający spłatę kredytu weksel, co też uczyniła. Żaden przepis prawa nie zobowiązuje bowiem wierzyciela do podejmowania prób zaspokojenia najpierw od dłużnika podstawowego, a dopiero później realizując ustanowione zabezpieczenia spłaty długu. Dopóki zatem wierzytelności powódki nie została zaspokojona mogła ona dochodzić należnej jej od pozwanej spółki tytułem spłaty udzielonego kredytu zapłaty z dowolnie wybranego ustanowionego dla ochrony spłaty kredytu sposobu zabezpieczenia. Sąd stwierdził, że wbrew więc stanowisku pozwanych powódka może, nawet jednocześnie, żądać spłaty kredytu, zapłaty z weksla i zaspokojenia z hipoteki będąc również w posiadaniu przelanych wierzytelności, aż do czasu zaspokojenia w całości należnej jej kwoty tytułem spłaty zaciągniętego przez pozwaną spółkę w ramach umowy kredytu inwestycyjnego zobowiązania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego, Sąd Okręgowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż dochodzona przez powodowy bank wierzytelność nie została ujęta w spisie wierzytelności. Biorąc zatem pod uwagę obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, wierzytelność ta nie mogła - zdaniem Sądu - zostać ujęta w spisie w całości. Powódka domaga się bowiem zasądzenia na jej rzecz kwoty obejmującej zadłużenie pozwanej spółki wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Zgodnie zaś z treścią art. 79 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, odsetki od wierzytelności pieniężnej umieszcza się w spisie wierzytelności w kwocie naliczonej do dnia poprzedzającego dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego łącznie. Tym samym roszczenie odsetkowe, obejmujące okres od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, nie mogłoby zostać uwzględnione w spisie wierzytelności. Nadto, Sąd I instancji zważył, że stosownie do treści art. 151 ust. 2 i 3 Prawa restrukturyzacyjnego układ nie obejmuje wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Takie same zasady stosuje się do wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa. Skoro zatem dochodzona przez powódkę wierzytelność była zabezpieczona zarówno hipoteką na mieniu dłużnika, jak i przeniesieniem na wierzyciela innych wierzytelności, to nie mogła być objęta układem bez zgody wierzyciela i zostać wpisana na listę wierzytelności.

Za zasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut pozwanych dotyczący braku skutecznego przedstawienia weksla do zapłaty. Sąd stwierdził, że wystosowane przez powódkę wezwania do zapłaty z 20 lutego 2017 r., 8 lipca 2016 r. oraz 12 lipca 2016 r., nie spełniają wymogów określonych w art. 38 Prawa wekslowego, albowiem nie wskazano w nich miejsca płatności (poprzez określenie chociażby miejscowości) oraz miejsca, w którym przechowywano weksel w oryginale, a w którym pozwani mogliby się zapoznać z jego treścią. W ocenie Sądu, pozwani mieli rzeczywistą możliwość, przy dołożeniu minimalnej staranności, zapoznania się z oryginałem weksla najdalej w dacie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty, tj. w dniu 24 kwietnia 2017 r. Znali już bowiem treść pozwu, z którego wyraźnie wynikało, iż oryginał weksla stanowił załącznik do pozwu i został złożony w Sądzie Okręgowym w Szczecinie. Powyższe uchybienie nie skutkowało natomiast nieważnością zobowiązania wekslowego. Sąd meriti wyjaśnił, że nieprzedstawienie weksla do zapłaty jego wystawcy rodzi jedynie skutek w zakresie niemożności dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności sumy wekslowej. Stąd też, jak przyjął Sąd I instancji, powódka mogła skutecznie dochodzić w niniejszym postępowaniu odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności sumy wekslowej dopiero od dnia 25 kwietnia 2017 r., (dnia następującego po dacie, w której pozwani mieli faktyczną możliwość zapoznania się z oryginałem weksla). Powyższe skutkowało uchyleniem nakazu zapłaty z 31 marca 2017 r. w części, tj. w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 3.069.293,42 zł za okres od 29 kwietnia 2016 r. do 24 kwietnia 2017 r. oraz oddaleniem powództwa w tym zakresie (pkt I wyroku). W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał nakaz zapłaty w mocy, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte zostało na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli pozwani: spółka (...)spółka jawna w restrukturyzacji w B., A. C., J. S. oraz I. S..

Spółka (...)w restrukturyzacji w B. (dalej: spółka (...)) zaskarżyła orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 Prawa wekslowego poprzez uznanie, że wypełnienie weksla in blanco nastąpiło zgodnie z zawartym porozumieniem, podczas gdy tak nie było, co implikuje:
2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że wierzytelność banku nie została zaspokojona, podczas gdy wygasła poprzez przelew tej wierzytelności,
3. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 33 Prawa wekslowego w związku z art. 58 § 3 k.c. w zw. z art. 387 § 1 k.c. poprzez uznanie, że weksel jest ważny, podczas gdy data jego płatności jest nieważna, co implikuje nieważność całego weksla,
4. naruszenie art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego poprzez brak jego zastosowania.

W oparciu o powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku tj. jego punktu II w postaci uchylenia nakazu zapłaty z 31 marca 2017 r. w pozostałym zakresie i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie albo zmianę jego punktu I i II poprzez uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa w całości; zmianę pkt IV wyroku w postaci zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto, skarżąca wniosła o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca uszczegółowiła podniesione zarzuty, wskazując między innymi, że powodowy bank wypełnił weksel in blanco niezgodnie z deklaracją wekslową, gdyż w chwili wypełniania weksla zadłużenie strony pozwanej względem powódki nie istniało. Zabezpieczeniem spłaty kredytu był bowiem m.in. przelew wierzytelności z tytułu kontraktów zawartych z akceptowanymi przez bank kontrahentami. O dokonaniu cesji świadczy natomiast treść zawiadomienia, w którym dotychczasowy wierzyciel – pozwana poleca swojemu dłużnikowi – Związkowi (...) przekazywanie mu kwot należnych z tytułu wszelkich rozliczeń handlowych wyłącznie na rachunek bankowy w którym powódka udzieliła pozwanej kredytu. Zdaniem apelującej, okoliczność spełnienia się warunku zawieszającego można ustalić na podstawie domniemania faktycznego a mianowicie na podstawie zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności. Nadto, o dokonanym przelewie i jego trwałości świadczy brak powrotnego przelania na pozwaną wierzytelności oraz brak powiadomienia o powyższym Związku (...) przez powodowy bank.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego skarżąca zakwestionowała stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym samo żądanie pozwu w zakresie odsetek wykraczających poza dzień otwarcia restrukturyzacji stoi na przeszkodzie zastosowaniu ww. przepisu. Zdaniem apelującej, taka wykładnia art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego prowadziłaby de facto do wyeliminowania tego przepisu z obowiązującego prawa. Podniosła, że do dnia składania apelacji nie było przeszkód, aby wierzytelność banku została umieszczona w całości w spisie wierzytelności. Jednocześnie, zgodnie z art. 151 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego wierzyciel ma na to czas do zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem.

Pozwani A. C. i J. S. wywiedli apelacje o identycznej treści, zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucając rozstrzygnięciu następuje naruszenia:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 Prawa wekslowego poprzez uznanie, że wypełnienie weksla in blanco nastąpiło zgodnie z zawartym porozumieniem, podczas gdy tak nie było, co implikuje:
2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że wierzytelność banku nie została zaspokojona, podczas gdy wygasła poprzez przelew tej wierzytelności,

3. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 33 Prawa wekslowego w związku z art. 58 § 3 k.c. w zw. z art. 387 § 1 k.c. poprzez uznanie, że weksel jest ważny, podczas gdy data jego płatności jest nieważna, co implikuje nieważność całego weksla,

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku tj. jego punktu II w postaci uchylecia nakazu zapłaty z 31 marca 2017 r. w pozostałym zakresie i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie albo zmianę jego punktu I i II poprzez uchylecie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa w całości; zmianę pkt IV wyroku w postaci zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto, skarżący wnieśli o zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący uszczegółowili podniesione zarzuty, przytaczając argumentację o identycznej treści, jak pozwana spółka (...) w swojej apelacji, z pominięciem jedynie uzasadnienia zarzutu dotyczącego naruszenia art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwanych, powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Apelację wniosła też pozwana I. S..

Postanowieniem z 13 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie na podstawie art. 174§1 pkt 4 k.p.c. zawiesił postępowanie apelacyjne w stosunku do pozwanej I. S..

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje pozwanych okazały się bezzasadne i jako takie podlegały oddaleniu.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy sprowadzało się do oceny zarzutów zgłoszonych w złożonych przez pozwanych środkach odwoławczych. Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), oznacza związanie sądu odwoławczego zarzutami prawa procesowego (tak Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07), za wyjątkiem tego rodzaju naruszeń, które skutkują nieważnością postępowania. Nie dostrzegając ich wystąpienia w niniejszej sprawie, a nadto akceptując argumentację materialnoprawną Sądu pierwszej instancji, w tych wszystkich jej aspektach, które nie zostały objęte zarzutami apelacyjnymi, jak również poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne (w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody), zadość wymogowi konstrukcyjnemu niniejszego uzasadnienia czyni odwołanie się do tej argumentacji, bez potrzeby jej powielania. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2015 r., I UK 431/14, niepubl., zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego, czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05, LEX nr 173639). W przypadku, gdy sąd odwoławczy, oddalając apelację, orzeka, jak w niniejszej sprawie, na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych już wcześniej ustaleń i ich motywów. Wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne. Także jeżeli sąd drugiej instancji podziela ocenę prawną, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, i uznaje ją za wyczerpującą, wystarczy stwierdzenie, że podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05; z 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05; z 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 Nr 3, poz. 60).

Przechodząc następnie do oceny zarzutów skarżących, w pierwszej kolejności Sąd odwoławczy zauważa, że dokonane na kanwie zaskarżonego orzeczenia rozważania Sądu I instancji, sprowadzają się w zasadzie do trzech kwestii, tj. ważności wypełnionego przez powodowy bank weksla in blanco, braku zaspokojenia wierzyciela na skutek dokonanej

przez pozwanych cesji wierzytelności oraz braku podstaw do zastosowanie w niniejszej sprawie dyspozycji przepisu art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego.

Przechodząc zatem do analizy uzasadnienia apelacji w zakresie ważności wypełnionego przez powódkę weksla in blanco - w konfrontacji z zawartymi w nich zarzutami - Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, wyrażane na kanwie niniejszej sprawy, zgodnie z którym weksel, w oparciu o który powódka dochodzi zapłaty od pozwanych posiada wszelkie cechy warunkujące jego ważność, stosownie do treści art. 101 Prawa wekslowego. Zawiera bowiem nazwę „weksel”, bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty, oznaczenie terminu i miejsca płatności, nazwę podmiotu, na zlecenie którego zapłata ma być dokonana, oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla oraz podpis wystawcy weksla. Apelujący upatrują nieważności weksla w opatrzeniu go datą płatności, niemożliwą w ich ocenie do spełnienia przez dłużnika, co zdaniem skarżących, implikuje nieważność całego weksla na podstawie art. 1 pkt 4 Prawa wekslowego.

Dokonując oceny zasadności tego zarzutu, zważyć należy, że zgodnie z art. 33 Prawa wekslowego weksel może być płatny za okazaniem, w pewien czas po okazaniu, w pewien czas po dacie lub w oznaczonym dniu, a weksle z innymi terminami płatności lub z kilku następującymi po sobie terminami są nieważne. Normy tej nie można rozpatrywać w oderwaniu od art. 40 Prawa wekslowego, zgodnie z którym posiadacz weksla nie ma obowiązku przyjmowania zapłaty przed terminem płatności. Statuuje on zasadę, że termin płatności weksla zastrzeżony jest na korzyść obu stron, co oznacza, iż dłużnik nie jest ani zobowiązany, ani uprawniony świadczyć przed terminem płatności, a wierzyciel nie może skutecznie żądać zapłaty przed terminem płatności. Jednocześnie, wskazać należy, że zgodnie z art. 38 Prawa wekslowego, posiadacz weksla, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Przedstawienie weksla do zapłaty polega na okazaniu trasatowi lub wystawcy weksla własnego oryginału weksla wraz z wyraźnym lub dorozumianym wezwaniem do zapłaty i na gotowości wydania przy zapłacie weksla, pokwitowanego przez posiadacza (por. K. Piasecki, Prawo wekslowe i prawo czekowe. Komentarz, s. 47; I. Rosenblüth, Prawo wekslowe i prawo czekowe. Komentarz, s. 188).

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że nieprzedstawienie weksla wystawcy nie zwalnia dłużnika z obowiązku zapłaty sumy wekslowej, lecz rodzi tylko taki skutek, że wierzyciel nie ma uprawnienia dochodzenia odsetek za okres do daty okazania (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 września 2002 r., I ACa 165/02 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2002 r., I CKN 738/00). Posiadacz weksla, który przedstawi go do zapłaty po przepisany terminie płatności, nie traci prawa do żądania zapłaty sumy wekslowej od akceptanta i wystawcy weksla własnego, którego odpowiedzialność, według art. 104 Prawa wekslowego, jest taka sama jak akceptanta oraz poręczycieli za nich. Ich odpowiedzialność nie zależy bowiem od dokonania czynności zachowawczych przewidzianych przez prawo wekslowe (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z 3 lipca 1929 r., III 1 Rw. 1232/29, Zb. Orz. SN 1929, poz. 219; z 30 grudnia 1931 r., Rw. III 2803/31, OSP 1932, poz. 190; z 7 września 1964 r., II CR 147/64, OSN 1965, nr 11, poz. 186; z dnia 17 lutego 1982 r., 1 CR 13/82, M. Praw. 1993, nr 3, s. 35; z 21 października 1998 r., II CKN 10/98, OSN 1999, nr 5, poz. 93; z 8 grudnia 1998 r. I CKN 914/97, niepubl.; z 6 czerwca 2002 r., I CKN 738/00, Pr. Bank. 2003, nr 11, s. 40)

Mając powyższe na uwadze, nie można się zgodzić z twierdzeniami pozwanych, zawartymi w wywiedzionych apelacjach, że nieprzedstawienie przez bank weksla do zapłaty przed terminem jego płatności, przypadającym na dzień 28 kwietnia 2016 r., powoduje nieważność tak terminu płatności, jak i całego zobowiązania wekslowego wobec wystawcy i poręczycieli. Dla skuteczności dochodzenia niniejszym pozwem roszczenia nie ma bowiem znaczenia, czy przedmiotowy weksel został przedstawiony pozwanym do zapłaty w terminie wskazanym w art. 38 prawa wekslowego, czy też dopiero na etapie postępowania sądowego. Jak już bowiem wskazano powyżej, tego rodzaju zachowanie ze strony wierzyciela rodzi wyłącznie ten skutek, że wierzyciel nie ma uprawnienia dochodzenia odsetek za okres do daty okazania, co też zasadnie uwzględnił Sąd I instancji, uchylając nakaz zapłaty w zakresie roszczenia odsetkowego za okres od dnia 29 kwietnia 2016 r. do 24 kwietnia 2017 r.

Za chybiony Sąd odwoławczy uznał zarzut naruszenia art. 10 Prawa wekslowego, polegający na uznaniu, że wypełnienie weksla in blanco nastąpiło zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem. W tym zakresie apelujący

odwołują się do zawartego w dniu 14 sierpnia 2015 r. aneksu nr (...) do umowy kredytowej w rachunku bieżącym Nr (...), zgodnie z którym zabezpieczeniem spłaty kredytu miał być m.in. weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową, poręczony przez B. C. (2) i I. S., jak również przelew wierzytelności (z warunkiem zawieszającym) z tytułu kontaktów zawartych z akceptowanymi przez bank kontrahentami na kwotę nie niższą niż 200% kwoty kredytu (aneks nr (...) z 14 sierpnia 2015 r. - k. 89). Nadto, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, stosownie do postanowień z § 2 ust. 1 umowy kredytu w rachunku bieżącym, pozwana spółka - jak cedent - przelała na rzecz banku istniejące i przyszłe wierzytelności, które mu przysługują lub będą mu przysługiwały z tytułu rozliczeń handlowych, do wysokości zadłużenia z kredytu, z zastrzeżeniem warunku, że jeżeli kredyt zostanie spłacony w określonym w umowie terminie następuje zwrotne przelanie wierzytelności. W celu ustalenia dłużników (dłużnicy wierzytelności), w stosunku do których cedent przelał wierzytelności na bank oraz bieżącej wartości wierzytelności, spółka (...) złożyła bankowi wykaz wierzytelności aktualny na dzień 26 marca 2013 r. (załącznik nr 1), z którego wynikała wierzytelność przysługująca spółce (...) wobec Związku (...) z siedzibą w M. z tytułu realizacji inwestycji „Kanalizacja (...)” z kwotą początkową 23.821.678,96 zł i z kwotą pozostałą do zrealizowania 22.536.193,87 zł.

W § 3 ww. umowy strony wskazały, że bank przyjmuje przelew wierzytelności według każdorazowego brzmienia załącznika nr 1 oraz zobowiązuje się realizować nabyte wierzytelności tylko o tyle, o ile wymagać tego będzie zaspokojenie jego roszczeń z tytułu kredytu. Zgodnie zaś z § 6 spółka (...) była zobowiązana do zawiadomienia dłużników wierzytelności o zawarciu umowy przelewu wierzytelności nr (...) i złożenia w banku dokumentów potwierdzających przyjęcie do wiadomości przez dłużników wierzytelności faktu przelewu wierzytelności na bank - w terminie 14 dni od zawarcia umowy w przypadku dłużników wierzytelności wymienionych w załączniku nr 1 według stanu na 26 marca 2013 r., bądź w terminie 14 dni od dnia uzgodnienia z bankiem nowych dłużników wierzytelności i aktualizacji załącznika nr 1. Stosownie do postanowień § 8 ust. 1 umowy została ona zawarta pod warunkiem zawieszającym do czasu złożenia przez bank cedentowi pisemnego oświadczenia, że ze względu na istniejące w opinii banku zagrożenie terminowej spłaty kredytu, następuje ziszczenie się warunku z dniem wskazanym w oświadczeniu. W § 8 ust. 3 umowy strony ustaliły natomiast, że środki przekazane przez dłużników wierzytelności na ww. rachunek będą zaliczane na zmniejszenie zadłużenia z tytułu kredytu również wtedy, gdy wpłyną na ten rachunek przed terminem spłaty kredytu. W części spłaconej z wpływów z tych środków na wskazany rachunek kredyt miał wygasnąć..

Sąd Okręgowy ustalił także, iż spółka (...), wykonując postanowienia zawarte w § 6 umowy przelewu wierzytelności nr (...) z 26 marca 2013 r., pismem z tego dnia zawiadomiła Związek (...) w M., że jej wierzytelności istniejące i przyszłe z tytułu umowy w sprawie zamówienia publicznego współfinansowanego przez Unię Europejską ze środków funduszu spójności nr (...), zawartej 7 września 2011 r. zostały przelane w rozumieniu przepisów art. 509-518 k.c. na rzecz Banku (...) S.A. w W.. Jednocześnie spółka (...) poinformowała Związek (...), aby kwoty, należne jej z tytułu wszelkich rozliczeń handlowych, były przekazywane na rachunek bankowy nr (...), prowadzony w ww. banku, a w przypadku odrębnego wezwania tego banku - na rachunek wskazany w wezwaniu.

Tytułem wyjaśnienia Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (por. art. 353 k.c.). Jak przyjmuje się w piśmiennictwie, konstrukcja przelewu w prawie polskim umożliwia wykorzystanie go do pełnienia funkcji zabezpieczającej (gwarancyjnej). Strony umowy mogą więc doprowadzać – w celu zabezpieczenia wierzytelności – do przeniesienia wierzytelności z majątku cedenta do majątku cesjonariusza. Cesjonariusz zobowiązuje się korzystać z przelanej wierzytelności tylko w ramach wyznaczonych przez cel przelewu. Nie może więc rozporządzać przelaną wierzytelnością, jeśli nie będzie to konieczne, by zaspokoić wierzytelność zabezpieczoną. Z kolei jeśli konieczność taka wystąpi – cesjonariusz może zbyć lub zrealizować tylko taką część przelanej wierzytelności, w jakiej jest to niezbędne do zaspokojenia jego roszczeń. Natomiast w sytuacji, gdyby rozporządził całą wierzytelnością, ma obowiązek zwrotu nadwyżki uzyskanej ponad wartość wierzytelności zabezpieczonej.

W doktrynie konstrukcja prawna przelewu na zabezpieczenie nie jest wprawdzie postrzegana jednolicie, niemniej zgodnie przyjmuje się, że należy do niego stosować przepisy kodeksu cywilnego o przelewie wierzytelności, czyli art. 509 - 516 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2008 r., opubl. OSNC 2009/5/72). Nie ulega zatem wątpliwości, i co do tego panuje również zgoda w nauce prawa, że w wyniku przelewu na zabezpieczenie przelewana wierzytelność przechodzi z cedenta na cesjonariusza. Cesjonariusz nabywa tę wierzytelność - jak wynika z art. 509 § 2 k.c. - z wszelkimi związanymi z nią prawami. Według zamiaru stron, przelana wierzytelność nie ma wprawdzie definitywnie wejść do majątku cesjonariusza, jednak z prawnego punktu widzenia należy do jego majątku. Nie ulega również wątpliwości, że przedmiotem przelewu, w tym przelewu na zabezpieczenie, może być każda wierzytelność, chyba że przelew byłby sprzeczny z ustawą, postanowieniami umowy lub właściwością zobowiązania.

W orzecznictwie ugruntowany jest również pogląd, że oprócz wierzytelności istniejących, dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., sygn. akt V CKN 345/2001, OSNC 2004, nr 4, poz. 65). Kategoria wierzytelności przyszłych nie jest jednorodna. Obejmuje ona zarówno wierzytelności wynikające z czynności prawnych dokonanych pod warunkiem zawieszającym lub z zastrzeżeniem terminu, jak i wierzytelności, u podłożu których leży częściowo tylko zrealizowany stan faktyczny, uzasadniający ich powstanie (określane są przez część przedstawicieli doktryny mianem wierzytelności sensu stricte). Wreszcie trzeci rodzaj wierzytelności zaliczanych do kategorii wierzytelności przyszłych, to wierzytelności, których powstanie jest w całości sprawą przyszłości, czyli co do których dotychczas nie zrealizował się żaden element stanu faktycznego koniecznego dla jej powstania. Określa się je mianem wierzytelności nadziei, wierzytelnościami ewentualnymi, a przez część doktryny również wierzytelnościami przyszłymi sensu stricto, np. roszczenie o cenę za niesprzedaną jeszcze rzecz (uchwała Sądu Najwyższego z 19 września 1997 r., III CZP 45/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30 grudnia 2008 r., sygn. akt I ACa 927/08, LEX nr 518106; wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2003 r., sygn. akt II CKN 181/01, LEX nr 121706).

W niniejszej sprawie zaakcentowania wymaga, że przedmiotowa umowa cesji wierzytelności - wbrew prezentowanemu w sprawie przekonaniu apelujących - została zawarta celem zabezpieczenia spłaty umowy kredytu w rachunku bieżącym, nie zaś w celu zwolnienia strony pozwanej z długu. Skoro zatem umowa kredytowa, jak również zawarte do niej aneksy, nie zawierają w swej treści postanowień nakazujących powódce dochodzenia spełnienia świadczenia w pierwszej kolejności z wierzytelności przelanych na jej rzecz przez spółkę (...), przyjęć należy, że powódka była upoważniona do dochodzenia należności tak od kredytobiorcy, jak i poprzez realizację ustanowionych zabezpieczeń kredytu, w dowolnej kolejności a nawet łącznie, byleby uzyskana przez nią kwota nie była wyższa od kwoty zobowiązania. Żaden przepis prawa nie zobowiązuje bowiem wierzyciela do podejmowania prób zaspokojenia najpierw od dłużnika podstawowego, a dopiero później w wyniku realizacji ustanowionych zabezpieczeń spłaty długu. Wbrew więc stanowisku pozwanych, powódka - pomimo dokonanej przez pozwaną cesji wierzytelności - mogła żądać zapłaty z weksla, aż do czasu zaspokojenia w całości należnej jej kwoty, tytułem spłaty zaciągniętego przez spółkę kredytu.

Nadto, istotną okolicznością jest fakt, że łącząca strony umowa kredytu w rachunku bieżącym została zawarta pod warunkiem zawieszającym - do czasu złożenia cedentowi przez bank pisemnego oświadczenia, iż ze względu na istniejące w opinii banku zagrożenie terminowej spłaty kredytu, następuje ziszczenie się warunku z dniem wskazanym w oświadczeniu (§ 8 ust. 1). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że warunek ten się ziścił. Okoliczności złożenia ww. oświadczenia woli, a tym samym ziszczenia się zastrzeżonego w umowie cesji warunku zawieszającego, nie sposób też domniemywać z innych okoliczności wskazanych przez pozwanych, w tym w szczególności z „zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności” z 26 marca 2013 r. Dokument ten - zdaniem Sądu drugiej instancji - stanowi wyłącznie wyraz realizacji obowiązku wynikającego z § 6 umowy przelewu wierzytelności i został sporządzony jedynie na zabezpieczenie roszczeń banku z umowy cesji. Skoro bowiem sam kredyt inwestycyjny został udzielony 26 marca 2013 r., a jego spłatę w tym dniu zabezpieczono m.in. w formie weksla in blanco i umowy przelewu wierzytelności, sprzeczne z zasadami logiki jest, jak trafnie uznał sąd meriti, aby już w dniu uruchomienia kredytu powodowy bank miał podstawy do składania oświadczenia o zagrożeniu terminowej spłaty tego kredytu.

Dodatkowo, jak prawidłowo zważył Sąd I instancji, sam fakt przelewu wierzytelności, bez jednoczesnego zaspokojenia ze scedowanych wierzytelności cesjonariusza nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania cedenta zabezpieczonego cesją wierzytelności. Wbrew twierdzeniom pozwanych, powódka nie została zaspokojona w wyniku dokonanego przelewu wierzytelności. Zgodnie z zasadą z art. 6 k.c., ciężar wykazania faktu niweczącego roszczenie powódki z uwagi na jego zaspokojenie niewątpliwie spoczywał na stronie pozwanej. Przepis ten, adresowany do sądu, określa która ze stron powinna wykazać fakty, z których wyciąga dla siebie korzystne skutki prawne, a w konsekwencji którą też dotkną skutki niepowodzenia ich udowodnienia (por. wyroki SN z 15 lipca 2010 r., IV CSK 25/10 oraz z 29 kwietnia 2011 r., I CSK 517/10). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, pozwani nie sprostali powyższemu obowiązkowi, a podnoszone przez nich w tym zakresie twierdzenia uznać należy za bezpodstawne. Jak bowiem ustalił Sąd I instancji na podstawie przedłożonego przez stronę powodową dowodu w postaci raportu z obrotów na koncie (k. 189), na rachunku bankowym spółki (...), w ramach którego uruchomiony został przez powódkę dla pozwanej kredyt i na który przekazywane miały być spłaty tego kredytu nie zarejestrowano żadnych wpłat od wskazanych dłużników pozwanej. Nadto, jedynymi operacjami wykonanymi na przedmiotowym rachunku bankowym w okresie od 28 kwietnia 2016 r. do 5 lipca 2017 r. były operacje zwiększające saldo początkowe o łączną kwotę 106,57 zł, na którą składała się kwota 100 zł tytułem zwrotu opłaty w sprawie IX Co 4193/15 oraz 6,57 tytułem zasilenia konta. Co istotniejsze, sami pozwani nie podnosili nawet w niniejszej sprawie, by w wyniku dokonanych przelewów wierzytelności zabezpieczających spłatę kredytu doszło do spłaty zobowiązania w jakimkolwiek zakresie przez dłużników pozwanych. Przeciwnie, sami potwierdzili, że ich dłużnicy nie dokonywali wpłat na rachunek spółki. Skoro zatem zobowiązanie spółki (...), pomimo cesji wierzytelności, nie zostało uregulowane, to - zdaniem Sądu Apelacyjnego - nie można mówić o tym, że wygasło. W okolicznościach tych przyjąć należy, że powódka miała prawo wypełnić weksel na kwotę zadłużenia istniejącego w dniu jego wypełnienia, a która nie była przez stronę pozwaną kwestionowana, bez konieczności dokonywania zwrotnego przelewu wierzytelności. Nie wykazane nadto zostało, aby powódka złożyła oświadczenie, o którym mowa w § 8 ust. 1 umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 marca 2013r. dowód taki w zakresie wykonanego przez powoda uprawnienia obciążał pozwanych (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Niezależnie jednak od powyższego, to stwierdzić trzeba, że skoro dłużnicy pozwanych nie uregulowali jakichkolwiek należności na rachunek wskazany w § 7 umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 marca 2013r., to nie doszło do zaspokojenia strony powodowej w jakiegokolwiek części, pomimo dokonanego przelewu. Podnieść też należy, co potwierdzili pozwani, że pozostają w sporze ze swoimi kontrahentami w zakresie roszczeń objętych umową przelewu i w tym zakresie toczony są procesy sądowe.

Bezpodstawny okazał się także zarzut naruszenia art. 276 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, polegający na jego niezastosowaniu. Zgodnie z ww. przepisem, otwarcie postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności. Koszty postępowania obciążają wszczynającego postępowanie, jeżeli nie było przeszkód do umieszczenia wierzytelności w całości w spisie wierzytelności. Dokonując wykładni zdania drugiego art. 276 wskazać należy, że wolą ustawodawcy było, aby otwarcie postępowania układowego nie stanowiło przeszkody do dochodzenia, m.in. na drodze postępowań sądowych, wierzytelności podlegającej umieszczeniu w spisie wierzytelności. Jednocześnie, jak stanowi przepis art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego, na który powołuje się apelująca spółka (...), układ nie obejmuje wierzytelności alimentacyjnych oraz rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę (ust. 1 pkt 1); roszczeń o wydanie mienia i zaniechanie naruszania praw (ust. 1 pkt 2); wierzytelności, za które dłużnik odpowiada w związku z nabyciem spadku po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, po wejściu spadku do masy układowej lub sanacyjnej (ust. 1 pkt 3); wierzytelności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego, których płatnikiem jest dłużnik (ust. 1 pkt 4). Zgodnie zaś z ust. 2 ww. przepisu układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy oraz wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do

głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli. Ustęp 3 omawianego przepisu stanowi natomiast, że do wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Innymi słowy, przepis art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego stanowi o wskazanych rodzajach zabezpieczeń rzeczowych, które przesądzają o uprzywilejowaniu wierzytelności nimi zabezpieczonymi w postępowaniu restrukturyzacyjnym, ograniczając w ten sposób omawiane skutki prawne do jedynie części zabezpieczeń uznawanych przez doktrynę za zabezpieczenia rzeczowe. Tym samym wierzytelności zabezpieczone rzeczowo na majątku dłużnika, które wyłączone będą z układu zgodnie z art. 151 ust. 2 p.r., to wierzytelności zabezpieczone na mieniu dłużnika hipoteką (umowną, przymusową lub łączną), zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy wskazuje, że skoro dochodzona przez powódkę wierzytelność była zabezpieczona zarówno hipoteką na mieniu dłużnika, jak i przeniesieniem na wierzyciela innych wierzytelności, nie mogła zostać objęta układem i zostać wpisana na listę wierzytelności bez zgody wierzyciela. W materiale procesowym sprawy brak jest natomiast dowodów na okoliczność, że wierzyciel taką zgodę wyraził. Nadto, jak słusznie zauważyła apelująca, zgodę na objęcie wierzytelności układem wierzyciel winien wyrazić najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Strona pozwana natomiast w żaden sposób nie wykazała, czy spis wierzytelności został zatwierdzony przez sędziego komisarza, jak również czy głosowanie wierzycieli nad układem już się odbyło i ewentualnie kiedy. Stąd też, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji trafnie uznał, że brak jest podstaw do zastosowania przepisu art. 276 Prawa restrukturyzacyjnego w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o art. 385 k.p.c., apelacje pozwanych, jako bezzasadne, należało oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Skarżący przegrali sprawę w całości, winni zatem zwrócić powódce koszty postępowania apelacyjnego, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w stawce minimalnej, ustalone stosownie do § 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia środka zaskarżenia.

SSA Agnieszka Sołtyka SSA Ryszard Iwankiewicz SSA Halina Zarzeczna